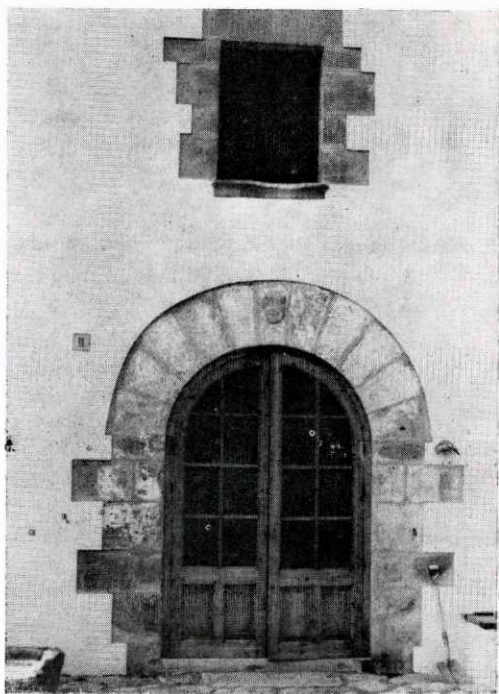

La terra era el tot, calia viure i d'ella es vivia, del fruit del dia i del temps. Poques preocupacions, ritme i justesa. Les lleves, el soldat, les malalties. Els metges, llunyans i de poc servien; les medecines, les herbes del camp i del bosc, noms i virtuts conegudes.

1558. Tot es resolía pels entorns. Eren els temps de la Casa d'Austria, de Felip II. Feia una centena d'anys de la nostra integració a Espanya, i a mig camí gairebé ja ens en sortírem. Ara, lligats a l'Estat, es mantenien els furs, les institucions i les tradicions catalanes i, sortosament per la nostra terra, en mig de la folia d'Amèrica, la conquesta i la fortuna fàcil, els catalans estàvem privats de posar-hi el peu, establiment, ni expedició. Així el nostre jovent seguí a casa, no es despobla el país com tantes regions ho sofriren, creant-hi la misèria de tots a canvi de la fortuna de pocs, i contriuint a una situació que encara es sofreix.

A la Santa Eulàlia de llavors pocs s'apartaven de l'esclavatge de la terra. Sols les cases fortes, per noblesa antiga o de tradició, o establiments reials en recompensa de serveis, o per qualitats rellevants, tenien una posició de privilegi. Vindrien del feudalisme ja decadent. Més aquí, que el nostre individualisme, estalvi i constància fou el gran enèmic, qualitats que s'allargaren els temps passats. Entre elles, citem Can Burguès, Can Brustenga.

Molt possible que aquestes cases tindrien, sinó la iniciativa, almenys

Detall de la façana